

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 2

Cảm giác ngồi trước Thẩm Giai Nghi như thế nào?

Rất là khuôn sáo, cũ mèm như công thức bảy mươi hai trong chín mươi chín công thức của tiểu thuyết ái tình vậy. Trái ngược với thành tích học tập xuất sắc của Thẩm Giai Nghi, tôi là dạng học sinh bừa bãi học hành rất kém cỏi.

Môn Toán của tôi thôi thì siêu lởm, vì ngay cả dạng khái niệm cơ bản nhất là “số âm nhân với số âm thành số dương” tôi cũng không thể hiểu nổi, còn cái trò phân tích nhân tử... đang yên đang lành sao phải phân tích dài dằng dặc làm quái gì? Nên dĩ nhiên là, điểm kiểm tra môn Toán hằng tháng của tôi hiếm khi đạt mức trung bình, thậm chí còn lập kỷ lục rất chối tỉ, cả một năm, lần đạt điểm cao nhất chỉ là bốn mươi tám điểm! Ngoài môn Toán, những môn cần đến đầu óc như Lý Hóa cũng lung lay rệu rã, hễ đề thi thay đổi đi chút chút thôi, tôi cũng chết ngay cho xem.

Nói tóm lại, trong hơn năm trăm học sinh cùng khối, tôi thường lớn vồn như hồn ma bóng quế ở vị trí khoảng hơn bốn trăm gì đó.

Nhưng bấy giờ tôi học lớp Năng khiếu Mỹ thuật, lại tương đối nghiêm túc với chuyện sau này sẽ làm họa sĩ vẽ truyện tranh, dù trong giờ học hay ngoài giờ học, tôi đều vẽ truyện tranh vào tập vở trắng, còn truyền tay cho đám bạn cùng lớp đọc như kiểu chuyện dài kỳ, hoàn toàn không để ý thành tích học tập ở trường. Không để ý, không hề để ý...

Trở lại vấn đề lúc nãy: cảm giác ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi như thế nào?

Tôi buộc phải cay đắng thừa nhận... khó chịu, quẫn bách, rất không tự nhiên.

“Kha Cảnh Đằng, cậu không cảm thấy làm ồn trong giờ học là rất trẻ con hay sao?” Thẩm Giai Nghi ngồi sau lưng tôi, điềm đạm thốt ra câu ấy.

“Phải nói như thế nào đây nhỉ... mỗi người đều có kiểu học của riêng mình...” Tôi

miễn cưỡng cười gượng, trả lời không đầu không đuôi.

“Vậy nên cậu chọn kiểu trẻ con nhất à?” Giọng Thẩm Giai Nghi không có vẻ trách móc, mà nghe có phần già dặn.

“...” Tôi hậm hực ngoáy lỗ mũi, nhìn quả đầu nắm ngấn ngủi của cô.

“Tớ nghĩ cậu có thể dành thời gian vào việc khác.” Thẩm Giai Nghi nhìn vào mắt tôi.

“...” Tôi bất giác cảm thấy mình thật nhỏ bé, bèn rút ngón tay ra khỏi lỗ mũi.

Thật phiền toái quá thể!

Nếu Thẩm Giai Nghi hỏi tôi, tại sao tôi thích phá rối trật tự? Tôi có thể cười ha hả mà trả lời ngay, tớ quậy đấy, phá rối đấy, liên quan gì đến cậu hả?

Thẩm Giai Nghi cũng có thể nhieếc móc tôi nặng nề, bảo tôi hãy ngoan ngoãn giữ trật tự, đừng gây phiền phức cho cô. Vậy thì tôi có thể đáp lễ, kệ xác nhà tớ! Cậu học giỏi oách lắm nhỉ!

Nhưng, Thẩm Giai Nghi lại dùng hai chữ “trẻ con” kia.

Học sinh giỏi chỗ nào chẳng có, nhưng cái kiểu con gái ngoan ngoãn mà tôi chẳng thể nói lại được, cái thứ khí chất trưởng thành “trong mắt tớ, cậu chẳng qua chỉ là một thằng nhóc chưa biết mình đang làm gì” của Thẩm Giai Nghi đã hoàn toàn khắc chế được tôi.

Khắc tôi chết luôn.

Tôi rơi vào một nỗi khốn đốn kỳ quặc. Trong khi những khách quen còn lại của bản danh sách đen như Dương Trạch Vu, Hứa Bác Thuần, Lý Phong Danh, Liêu Anh Hoàng tiếp tục cù nhầy phá rối giờ học làm cả lớp cười sằng sặc, tôi đây lại vì một tiếng thở dài “thật là trẻ con” của người ngồi đằng sau mỗi khi mình mở

miệng nói đùa một câu mà đành gãi đầu bỏ qua.

Tôi ngoảnh lại, thấy đôi mắt trong veo của Thẩm Giai Nghi đang nhìn thẳng vào mình không tránh né.

“Ây, yên tâm đi, nếu tớ tiếp tục mất trật tự trong giờ, thầy Lại sẽ chuyển tớ sang chỗ khác, đến lúc ấy cậu không phải phiền nữa!” Tôi chau mày, phiền phức quá!

“Thực ra cậu rất thông minh, nếu chăm chỉ học tập, thành tích sẽ khá lên nhiều lắm.” Thẩm Giai Nghi điềm đạm nói.

Rõ ràng là bảo một đằng giả nhời một nẻo!

“Oài, nói cũng bằng thừa! Tớ đây thông minh đến nỗi chính tớ còn thấy sợ cơ mà!” Tôi đốp chát.

“Vậy thì cố gắng chăm chỉ vào, học phí trường tư đắt lắm đấy!” Thẩm Giai Nghi bắt đầu lải nhải như bà già.

Thế là chúng tôi liền buôn chuyện với nhau, theo kiểu “cuộc đời tôi cần phải chỉnh đốn lại.”

Thẩm Giai Nghi có tật thích cảm râm, rõ ràng mới mười lăm tuổi đầu mà nói chuyện như người lớn, nghiêm trọng hơn là Thẩm Giai Nghi còn nghĩ đến chuyện tương lai nữa (Ê! Thả lỏng tí đi!). Mà cái thói không sửa được của tôi lại là tính trẻ con, trẻ con đến mức không thuốc nào chữa nổi, đối với thứ mờ mịt như tương lai, chẳng phải đơn giản chỉ là “rồi sẽ có một ngày tớ trở thành họa sĩ truyện tranh siêu cấp” thôi sao?

Tóm lại, năng lượng của tôi và Thẩm Giai Nghi nằm ở trạng thái “trung hòa” và không ngừng tranh đấu, tôi có dự cảm nếu cứ tiếp tục thế này, tôi nhất định không thể trở thành một người hài hước, cá tính cũng càng lúc càng bị đè nén, biến thành một kẻ tầm thường không biết tự cao tự đại. Thật là hỏng bét!

Nhưng không thể phủ nhận, Thẩm Giai Nghi thực là cô bé giỏi làm người ta dễ

chịu, không có bộ tịch đáng ghét kiểu ta đây là học sinh xuất sắc, cũng chẳng bao giờ thấy cô khoe mình làm bài tốt, đặc biệt là trong những cuộc đối thoại thường ngày với Thẩm Giai Nghi, cảm giác xấu hổ tự ti của tôi nhanh chóng biến thành thừa thãi. Dẫu sao thì gặp được một bà tám vừa xinh đẹp vừa trẻ trung cũng là quý hóa lắm rồi.

Sao lại bảo Thẩm Giai Nghi là bà tám? Vì Thẩm Giai Nghi là một cô bé thật sự lảm lòi, lảm lòi siêu hạng, tôi cần phải lờn nhấn mạnh vào điểm này.

Thẩm Giai Nghi ở tít tận Đại Trúc, nhưng vì bắt chuyến xe sớm, nên bao giờ cô cũng đến rất sớm, bảy giờ đã ngồi trong lớp ôn bài rồi.

Hằng ngày, tôi đạp xe đi học, sau khi chân bước loạn choạng hai mắt nhập nhèm ném gói đồ ăn sáng vào ngăn kéo, tôi quen thói nằm rạp ra bàn đánh một giấc luôn, nhưng Thẩm Giai Nghi sẽ lấy bút chọc nhẹ vào lưng tôi, một cái, rồi một cái nữa, đến khi tôi mù mẫm nhồm dậy, quay đầu lại nói chuyện với cô.

“Kha Cảnh Đằng, tớ bảo này, hôm qua ngoài cửa nhà tớ có một con chó hoang, tên là Tiểu Bạch...”

“... Tiểu Bạch? Chó hoang sao lại có tên?”

“Thì tất nhiên là bọn tớ đặt tên cho nó rồi, à, mà tớ bảo này, con Tiểu Bạch ấy sạch sẽ lắm nhé, hôm qua em gái tớ lấy thức ăn cho nó ăn, nó còn biết vẫy đuôi nữa...”

“Con chó khôn thế, thích thì giữ lại mà nuôi đi? Chó hoang mà có tên thì không còn là chó hoang nữa rồi.”

“Không được đâu, nhà tớ không cho nuôi chó.”

“Cậu xấu xa lắm, đặt tên rồi thì phải chịu trách nhiệm với cuộc đời nó chứ?”

“... cậu nghĩ như vậy thật là ấu trĩ.”

Giờ tự học bắt đầu lúc bảy rưỡi, trước lúc đó, bao giờ Thẩm Giai Nghi cũng “tranh thủ cơ hội” thao thao bất tuyệt kể với tôi hôm qua nhà cô có chuyện gì, dù lớn hay nhỏ, chuyện bé bằng cái móng tay cô cũng kể một cách cực kỳ hưng phấn.

Có lúc tôi vừa ăn sáng vừa im lặng nghe cô nói, có lúc tôi trầm trồ hòa theo. Bộ dạng tí tởn nói mấy chuyện vặt vãnh thường ngày của cô thường làm tôi cảm thấy dở khóc dở cười, thì ra một cán bộ lớp luôn chăm chỉ học hành, lúc khuấy mắt trông coi lại thích tán nhảm như vậy. Bề ngoài, tôi luôn làm bộ chẳng hứng thú gì, hòng dụ cho Thẩm Giai Nghi càng ra sức kể lể những chuyện tào lao vớ vẩn.

Nếu tôi nằm rạp xuống bàn giả vờ ngủ, để cái bút của Thẩm Giai Nghi gãi gãi trên lưng lâu quá mà vẫn không có động tĩnh gì, Thẩm Giai Nghi sẽ mở nắp bút ra, dùng ngòi đâm mạnh, làm tôi đau nẩy mình lên phải quay người lại.

“Cậu làm gì mà ngủ say như chết thế, hôm qua thức đêm hả?” Thẩm Giai Nghi thu bút lại, mắt không mảy may áy náy.

“Oạch, đau lắm! Đâm mạnh thế chết người đấy!” Tôi cắn nhần, đúng là đau thật, mà đầu bút bị còn để lại trên áo đồng phục trắng của tôi một chấm xanh xấu xí.

“Thức trắng học bài à? Mắt cậu đỏ lừ kia.” Thẩm Giai Nghi lại giở giọng bà tám.

“Đây mà học bài thì mấy đứa học giỏi các cậu còn ngẩng mặt lên được chắc? Tất nhiên là thức đêm đọc truyện tranh rồi.” Tôi dụi dụi mắt.

“Phải rồi, hôm qua cậu có xem Nhóc Maruko không? Buồn cười thật đấy nhỉ, ông nội Sakura Tomozou của nhóc Maruko ấy...” Thẩm Giai Nghi hào hứng mở đầu câu chuyện.

Tôi thường vừa nhai bánh bao trứng vừa nhìn Thẩm Giai Nghi nói, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác là lạ: học sinh xuất sắc như Thẩm Giai Nghi, không ngờ lại cứ quẩn lẩn mình... một học sinh hư nhìn từ góc độ nào cũng thấy rất lởm khởm để làm “báo cáo buổi sớm”, thật đúng là tức cười tột bậc. Một điều khiến tôi càng thêm dương dương tự đắc là, tôi càng hòa theo, Thẩm Giai Nghi lại càng tích cực buồn chuyện với tôi.

Về sau, Thẩm Giai Nghi đâm ra có thói quen xấu là buôn chuyện với tôi trong giờ tự học, buôn từ dây cà ra dây muống, từ cách giảng bài của thầy dạy Địa lý cho đến tinh thần bác ái của hội công đức Từ Tế.

Ưu điểm của việc buôn chuyện với học sinh giỏi chính là khi lớp phó kỷ luật lên danh sách những đứa hay nói chuyện trong giờ học, sẽ tự động loại bỏ những học sinh giỏi thích nói chuyện riêng. Nạt đứa hư sợ đứa ngoan, đây chính là tính cách điển hình của lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thắng.

Vì vậy chúng tôi buôn chuyện chẳng e ngại gì cả, tôi và Thẩm Giai Nghi trở thành một đôi bạn kiểu đũa lệch như thế đó.

Dù bây giờ hay trước đây, thành tích cũng là một tiêu chuẩn quan trọng để thầy cô nhận định giá trị của một học sinh.

Một học sinh, cho dù có sở hữu tài năng đặc biệt gì (hội họa, âm nhạc, karate, bắn thun... vân vân), hễ học hành không tốt, đều sẽ bị cho là “không hoàn thành bốn phần”, toàn phân tán tinh thần vào những thứ “vớ vẩn lằng nhằng”. Ngược lại, một học sinh có thành tích tốt, chỉ cần hơi giỏi một thứ gì đấy khác nữa, liền sẽ được các thầy cô giáo cho là “xuất sắc quá đi mất, đến cả cái này cũng giỏi cơ à!” rồi đặt trên tay nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.

Trường Trung học Tinh Thành của tôi tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Trường tôi lập ra một trạm kiểm soát thành tích thi cử hằng tháng, đặt tên là “Bảng Vàng”, những học sinh giỏi có thành tích thi cử xếp trong sáu mươi hạng đầu toàn trường sẽ được đưa lên Bảng Vàng, tên của những đứa này sẽ được viết bằng bút lông trên tờ giấy hồng điều lớn, dán ở hành lang giữa cho rạng rỡ tổ tiên. “Lần này cậu còn kém mấy điểm thì lọt vào Bảng Vàng thế?” cũng trở thành ranh giới phân chia đẳng cấp mà đám học sinh hỏi han nhau.

Số người lọt vào Bảng Vàng của mỗi lớp tượng trưng cho “thực lực”, cũng đại diện cho “thương hiệu” của lớp ấy. Số người chiếm Bảng Vàng càng nhiều, nụ cười trên mặt thầy chủ nhiệm Lại sẽ càng rạng rỡ, thầy cô giáo các bộ môn khác cũng

theo đó mà thơm lây.

“Nếu lần này số người lọt vào Bảng Vàng của lớp ta đứng nhất khối, đến kỳ nghỉ, cô sẽ dẫn các em đi Phố Lý[1] chơi.” Cô giáo dạy Quốc văn Chu Thục Chân vừa tuyên bố, cả lớp liền rộ lên hoan hô như sấm.

[1] Một thị trấn có phong cảnh đẹp nổi tiếng ở Đài Loan, được mệnh danh là “Tiểu Lạc Dương”.

Bảng Vàng à... liên quan quái gì đến tôi.

Tuy chẳng liên quan quái gì đến tôi, nhưng tôi học lớp Năng khiếu Mỹ thuật, Mỹ thuật là tính từ hư ảo, còn lớp Năng khiếu là danh từ, vì vậy những đứa học giỏi ở lớp tôi nhiều cực nhiều, mỗi lần thi xong đếm lại số người được đề danh Bảng Vàng, bao giờ lớp cũng xếp trong ba hạng đầu toàn khối. Lần này muốn xông lên xếp thứ nhất cũng không phải chuyện gì quái lạ.

“Lọt vào Bảng Vàng đấy... xin hỏi bạn Thẩm Giai Nghi học sinh xuất sắc của chúng ta, đã bao giờ bạn rơi khỏi Bảng Vàng này chưa?” Tôi lấy bút bi làm micro, làm bộ làm tịch giơ trước mặt Thẩm Giai Nghi.

“Đừng có mà trẻ con thế được không?” Thẩm Giai Nghi học siêu giỏi, thường xuyên đứng trong top mười toàn trường.

“Này, cậu thối lắm! Thế mỗi ngày cậu học bài mất mấy tiếng đồng hồ vậy?” Tôi hỏi ngược lại.

“Kha Cảnh Đằng, nếu mỗi ngày cậu đều học hành chăm chỉ, nhất định cũng có thể lọt vào Bảng Vàng.” Thẩm Giai Nghi nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc.

“Tớ biết chứ, tớ thông minh đến nỗi chính tớ còn thấy sợ cơ mà.” Tôi cười khi khi, đáp mà chẳng ngượng mồm.

Sự tự tin vô căn cứ của tôi đúng thật là vô căn cứ, kiểu như trời sinh đã đánh rắm thối rồi vậy.

Quái Thú Trịnh Mạnh Tu là bạn thân nhất của tôi hồi đó, nhà có vẻ rất giàu, mỗi tuần nó đều mua Tập san Thiếu niên số mới nhất, lại hay cho tôi mượn về nhà xem, cùng nhau theo dõi tình tiết mới nhất trong cuộc tình trai giữa Saiyan và Frieza[2]. Nhưng dù là thằng bạn thân như Quái Thú cũng không thể lý giải được sự tự tin khó hiểu này của tôi.

[2] Nhân vật trong truyện tranh Bảy viên ngọc rồng, ở Việt Nam được biết đến phổ biến hơn với tên siêu Xayda và Phide đại đế.

Nhà Quái Thú ở thị trấn Lộc Hạng, tan học về, tôi thường vừa đọc truyện tranh vừa đợi xe bus của trường với nó.

“Kha Cảnh Đẳng, dạo này mày hay nói chuyện với Thẩm Giai Nghi nhỉ!” Quái Thú ngồi dưới gốc cây, ngẩng mặt nhìn trời.

“Ừm, ừm.” Tôi lật giở tờ Tập san Thiếu niên.

“Mày không thấy lạ à? Nó nói chuyện gì với mày thế?”

Quái Thú vẫn nhìn trời.

Nó lúc nào cũng ghéch mắt lên nhìn bầu trời, hại tôi tưởng rằng những người hay ngược nhìn bầu trời đầu óc đều có chút vấn đề.

“Chuyện gì cũng nói.” Tôi nhú mày, tiếp tục lật sang trang.

“Nhưng nó học giỏi thế, sao lại có chuyện để nói với mày nhỉ?” Quái Thú nhìn bầu trời, hình như cái cổ nó không biết mỏi là gì.

“Quái Thú.” Tôi móc móc lỗ mũi vẫn không buông tờ tạp chí truyện tranh xuống.

“Gì mày?” Quái Thú đã bị đám mây trôi trên trời làm cho mê mẩn.

“Tao là một người rất đặc biệt.” Tôi nói, nhìn cục gở mũi màu xanh lục trên ngón

tay.

“Thật hay giả đây?” Quái Thú nghệt mặt.

“Thật mà, có lúc tao đặc biệt đến mức chính tao cũng thấy sợ nữa đấy!” Tôi dánh cục gở mũi lên cái cặp sách màu xanh lam của Quái Thú.

Kết thúc kỳ thi cuối tháng, chúng tôi đã ngồi trên xe bus đến Phố Lý.